

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 lutego 2014 r. we W., podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji we W., będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, zeznał nieprawdę opisując okoliczności związane z kradzieżą zestawu pojazdów składającego się z ciężarówki marki S. (...) o nr rej. (...) oraz naczepy typu chłodnia marki L. o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości podane okoliczności nie miały miejsca,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

II. w okresie od 18 marca 2014 do 13 maja 2014 roku w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie doprowadził (...) S.A.

z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 147.000 złotych poprzez wprowadzenie ubezpieczyciela w błąd co do powstania szkody w wyniku kradzieży zestawu pojazdów składającego się z ciężarówki marki S. (...) o nr rej. (...) oraz naczepy typu chłodnia marki L. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 736/15 Sąd Rejonowy w Kutnie w ramach zarzucanych oskarżonemu czynów uznał A. S. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 28 lutego 2014 r. do 09 maja 2014 r., w dniu 28 lutego 2014 roku we W. podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji we W., będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, zeznał nieprawdę opisując okoliczności związane z kradzieżą zestawu pojazdów składającego się z ciężarówki marki S. (...) o nr rej. (...) oraz naczepy typu chłodnia marki L. o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości podane okoliczności nie miały miejsca, a następnie w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie, doprowadził (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 147.000 złotych poprzez wprowadzenie ubezpieczyciela w błąd co do powstania szkody w wyniku kradzieży ww. zestawu pojazdów, tj. czynu z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec A. S. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 147.000 zł. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 300 zł, a na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. kwotę 420 zł tytułem zwrotu wydatków oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w pozostałej części.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego jego obrońca zarzucając na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k.:

1. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w tym polegającą na tłumaczeniu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez:

a) uznanie, że oskarżony składając wyjaśnienia dopasowywał je do przeprowadzonych czynności, a same jego wyjaśnienia cechuje brak logicznego powiązania i spójności z zeznaniami świadków, gdy tymczasem oskarżony

przedstawił przebieg zdarzenia kradzieży, uprzednio przeprowadzane remonty i wymiany części pojazdu marki S. i naczepy marki L. w sposób spójny i konsekwentny,

b) oparcie ustaleń w zakresie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego na zeznaniach świadków T. K., Z. M. i J. K., których treść nie pozwala na przyjęcie, że jego wyjaśnienia nie są prawdziwe,

c) oparcie ustaleń w zakresie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego na zeznaniach świadków P. C., R. K., M. K., które to zeznania zdaniem Sądu nie miały większego znaczenia, a w rzeczywistości dopełniały stan rzeczy przedstawiony przez oskarżonego,

d) oparcie ustaleń w zakresie niewiarygodności ustaleń oskarżonego na zeznaniach świadka G. T. podczas, gdy jego zeznania odpowiadają opinii z zakresu badań z zapisów wizualnych i wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie poczynionych zmian w kabinie pojazdu marki S., jak i naczepy marki L.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, który doprowadził do uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów, a polegający na tym, że Sąd przyjął, iż oskarżony dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia 9 maja 2014 r., w dniu 28 lutego 2014 r. we W. podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji we W., będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, zeznał nieprawdę opisując okoliczności związane z kradzieżą zestawu pojazdów składającego się z ciężarówki marki S. (...) o nr rej. (...) oraz naczepy typu chłodnia marki L. o nr rej. (...), uznając podane okoliczności za niemające miejsca, a następnie w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie, doprowadził (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 147.000 zł poprzez wprowadzenie ubezpieczyciela w błąd co do powstania szkody w wyniku kradzieży ww. zestawu pojazdów, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, bowiem wykonywane wymiany i instalacje części pojazdów miały miejsce, co potwierdzają świadkowie T. K., Z. M., J. K., a wymiana elementów pojazdu nie obliguje do zgłaszania tychże czynności ubezpieczycielowi i ponownego przeprowadzania badania technicznego.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
 - 2) zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych;
- ewentualnie
- 3) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i z tego powodu nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy, rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione przed organem postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego, a ocena przeprowadzonych dowodów była obiektywna i uwzględniała kryteria określone w art. 7 k.p.k. Wywiedziona apelacja nie dostarczyła przekonujących argumentów pozwalających na skuteczne podważenie ustaleń sądu rejonowego. Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji zawartej we wniesionej przez obrońcę apelacji w zakresie żadnego z podniesionych zarzutów, tak co do prawidłowości procedowania przez sąd I instancji, jak i ustalenia stanu faktycznego oraz przypisania winy oskarżonemu A. S.. W ocenie sądu odwoławczego przeprowadzone w sprawie dowody dawały sądowi meriti podstawę do przypisania oskarżonemu A. S. sprawstwa i winy w zakresie przypisanego czynu. Sąd

I instancji dokonał również prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy ustawy, dokonując jego częściowej modyfikacji w zakresie zarówno opisu czynu, jak i kwalifikacji prawnej z uwzględnieniem instytucji przestępstwa ciągłego przewidzianej w art. 12 k.k.

Sąd rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. S.. Oskarżony przedstawił przebieg zdarzenia kradzieży i w sytuacji, gdy w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego w związku ze zgłoszeniem kradzieży zostały ujawnione okoliczności wskazujące na istotne wątpliwości co do zaistnienia tegoż zdarzenia, wskazał na uprzednio przeprowadzane remonty i wymiany części samochodu ciężarowego i naczepy, ale nie – jak podniesiono w apelacji – w sposób spójny i kompletny, ale w sposób zupełnie oderwany od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz nie znajdujący potwierdzenia tak w osobowych, jak i nieosobowych źródłach dowodowych. Postawa, jaką przyjął oskarżony w toku całego postępowania oraz treść składanych przez niego (každorazowo – w sposób nieco odmienny od poprzednich) wyjaśnień wskazuje, iż A. S. w rzeczywistości dopasowywał je do ustaleń poczynionych w sprawie. Za przyjęciem takiego stanowiska – co podkreśla sąd rejonowy – przemawia fakt, iż początkowo zeznał w charakterze świadka, że w samochodzie ciężarowym marki S. nie dokonywał poważniejszych napraw, a wymienił jedynie olej i filtry, natomiast w naczepie marki L. dokonał jedynie wymiany żarówek, podczas gdy po wydaniu opinii biegłego z zakresu badań zapisów audiowizualnych, z treści której wynikało, iż ciągnik siodłowy i naczepa zarejestrowana na nagraniu z monitoringu miejsca zdarzenia są innymi, niż ciągnik i naczepa widoczne na fotografiach w dokumentacji ubezpieczeniowej, zeznając ponownie wskazał, że tak naprawdę w zestawie tym dokonał szeregu przeróbek. Wskazał przy tym, że wymian poszczególnych części dokonywał we własnym zakresie. Natomiast w toku niniejszego postępowania wyjaśnił, że sam dokonywał zmian jedynie w naczepie, natomiast ciężarówkę naprawiał J. K., przy czym wyjaśnił, że nie chciał angażować w sprawę innych osób i dlatego podał wcześniej, że zmian w ciężarówce dokonywał sam. Słusznie jednak sąd rejonowy przyjął, iż nie było jakiegokolwiek argumentu przemawiającego za racjonalnością takiego postępowania oskarżonego. Nadto Sąd I instancji prawidłowo zwrócił uwagę, że niezrozumiałym jest postępowanie oskarżonego, który nawet pomimo zdenerwowania w czasie składania w jednostce Policji pierwszych zeznań, nie podał wówczas żadnych, nawet najdrobniejszych zmian, które miały mieć miejsce w ciężarówce i naczepie, a które to byłyby widoczne gołym okiem i musiały pozostawać w pamięci oskarżonego. Sąd odwoławczy przyjmuje w całości twierdzenie, że takie zachowanie oskarżonego potwierdza, iż w rzeczywistości wskazywane zmiany nie miały miejsca, a widniejące na nagraniu z monitoringu oraz znajdujące się na fotografiach w dokumentacji ubezpieczeniowej ciężarówka i naczepa nie tożsame. Przeciwno uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego przemawiają również zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, w tym świadków, na których oskarżony powoływał się w swoich wyjaśnieniach, to jest J. K., Z. M. i T. K., a ponadto zeznania świadka G. T.. Zeznania tych świadków słusznie ocenione przez sąd meriti jako wiarygodne nie potwierdzają wersji oskarżonego o zmianach dokonywanych w ciężarówce i naczepie. J. K. zeznał jedynie, że zmienił wyłącznie dach w kabinie ciężarówki, gdyż wcześniejszy uszkodził przy jednym z rozładunków. Świadców Z. M. oraz T. K. zeznali, że kiedyś dokonywali pewnych czynności na zlecenie oskarżonego, jednakże z uwagi na upływ czasu nie pamiętają jakiej naczepy to dotyczyło. Oskarżony wyjaśnił, że Z. M. wielokrotnie dokonywał napraw, przy których uczestniczył również T. K., tymczasem świadek Z. M. podał, że jedynie raz dokonał czynności polegającej na spawaniu czterech zawiasów w drzwiach jakiejś naczepy i dokonał tego jedynie w obecności oskarżonego (k. 217v). Natomiast T. K. stwierdził w swoich zeznaniach, że pomagał oskarżonemu przy wymianie rolety na drzwi dwuskrzydłowe w jakiejś naczepie, ale wyciął jedynie próg na dole rolety, a ponadto wykonywali skrzynię pod naczepą „chyba na jakieś części zapasowe, koła” (k. 226v). Nadto podkreślenia wymaga, że wyjaśnienia oskarżonego dotyczące zakresu wymiany części w samochodzie ciężarowym są także nielogiczne, co pośrednio potwierdzają zeznania świadka G. T., który wskazał, iż znacznie tańsze byłoby dokonanie wymiany całej kabiny w samochodzie kupując ją na rynku wtórnym, niż dokonywanie tak dużej liczby zmian w wyglądzie kabiny, na co oskarżony nie przedstawił żadnej faktury, czy rachunku za zakup szeregu niezbędnych do tego części. Zeznania tegoż świadka istotnie znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu badań audiowizualnych, której wnioski wskazują na to, że zestaw pojazdów na nagraniu z monitoringu i na zdjęciach z dokumentacji ubezpieczeniowej nie są tożsame.

W odniesieniu do zarzutu apelacji dotyczącego dokonania oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego na podstawie zeznań P. C., R. K. i M. K., zauważyć należy, że świadkowie ci nie posiadali wiedzy na temat okoliczności rzekomej

kradzieży, ani też na temat ewentualnych napraw wykonywanych przez oskarżonego. Zeznania tych świadków nie potwierdzały żadnych istotnych okoliczności wpływających na odpowiedzialność karną A. S. i – wbrew twierdzeniom apelacji – na ich podstawie sąd meriti nie zakwestionował wiarygodności wyjaśnień oskarżonego.

W niniejszej sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości, które skutkowałyby koniecznością przesłuchania dodatkowych świadków – pracowników baru, w którym obiad jadł oskarżony w dniu dokonania kradzieży, sprawdzenia miejsca zamieszkania oskarżonego w celu ewentualnego ujawnienia śladów, sprawdzenia okolicznych warsztatów samochodowych, zabezpieczenia monitoringu na ewentualnej trasie przejazdu w miejscowościach W., K., K., czy też zwrócenia się do Staży G. z zapytaniem czy poza terytorium Polski wyjeżdżała przedmiotowa ciężarówka z naczepą, a także zebrania odcisków palców z urządzenia V., które zostało ujawnione na parkingu. Ponadto ewentualny wniosek oskarżonego lub jego obrońcy w tym zakresie winien zostać zgłoszony przed Sądem meriti zgodnie z art. 167 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r. stosownie do art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437). Tymczasem obrońca oskarżonego przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie w dniu 30 marca 2017 r., na którą A. S. nie stawiał się, oświadczył, że nie składa dalszych wniosków dowodowych.

Reasumując stwierdzić należy, iż w sprawie brak jest podstaw do uznania, jak chce tego obrońca A. S., że Sąd pierwszej instancji uchybił sformułowanej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów, a ponadto dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Przeciwnie, swe rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego oparł na całokształcie zgromadzonych dowodów, ocenionych z poszanowaniem powołanego przez skarżącego przepisu, a swój pogląd należycie uzasadnił, zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. wskazując jakim dowodom i z jakich powodów dał wiarę, a jakim i dlaczego wiary odmówił. Sąd Rejonowy w Kutnie przestrzegając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., uwzględnił w należyтым stopniu wszystkie istotne okoliczności wynikające z przeprowadzonych dowodów, przeanalizował je i stosownie ocenił, a sposób rozumowania i wyprowadzone wnioski jasno wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Należy z całą mocą ponownie podkreślić, iż dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie wykracza poza ramy art. 7 k.p.k., w pełni pozostając pod ochroną tego przepisu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., wówczas, gdy:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego;
- c) jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – umotywowane w uzasadnieniu wyroku (por. np. wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. WRN 149/90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 41, czy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998r., sygn. V KKN 104/98, Prokuratura i Prawo 1999, wkładka do z. 2, poz. 6). Apelacja podnosząca zarzut dokonania dowolnej oceny dowodów powinna więc przedstawiać argumenty, które uzasadniałyby tezę, że sposób rozumowania Sądu jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny ze wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego, a tym samym wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 k.p.k. Tymczasem argumentacja obrońcy oskarżonego w niniejszej sprawie sprowadza się jedynie do zaprezentowania własnej, odmiennej od przedstawionej przez Sąd I instancji, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzut dotyczący niewłaściwej oceny dowodów – aby był skuteczny – nie może natomiast sprowadzać się do samego tylko stwierdzenia, iż Sąd I instancji popełnił błąd, ponieważ dał wiarę określonemu dowodowi (lub jej nie dał), podczas gdy zdaniem skarżącego tenże dowód winien być oceniony odmiennie. Stwierdzić należy, że kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała w rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji żadnych uchybień, które przemawiałyby za koniecznością zmiany, bądź uchylenia zapadłego wyroku. W szczególności Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia wskazanego w apelacji przepisu postępowania karnego (art. 7 k.p.k.). Przedstawiony w apelacji obrońcy na poparcie podniesionych zarzutów wywód należy ocenić jako jednostronnie korzystną dla oskarżonego wersję, traktującą w sposób wybiórczy zebrany w sprawie materiał

dowodowy, gdyż opierającą się w zasadzie na głośnych i wielokrotnie zmienianych wyjaśnieniach oskarżonego. Wbrew stanowisku skarżącego zmierzającego do zakwestionowania ustaleń oraz zaprezentowanej oceny prawnej leżących u podstaw zaskarżonego wyroku, sąd rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie uznać należy za merytorycznie trafne. W zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego wyroku, sprawa została należycie wyjaśniona oraz uzasadniona w sposób pozwalający na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia w aspekcie procesowym i materialnoprawnym.

Zarzut apelacji obrońcy sprowadzający się do obrazy art. 410 k.p.k. również nie znajduje uzasadnienia. Naruszenie wskazanej normy zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej lub gdy opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Sam natomiast fakt, że ustalenia poczynione zostają jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, których wiarygodność została słusznie odrzucona, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Nie stanowi naruszenia tegoż przepisu sam fakt dokonania przez Sąd meriti oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań strony.

Tak ocenione dowody stanowiły podstawę dokonanych w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych prowadzących ostatecznie do uznania sprawstwa i winy oskarżonego. Okoliczność, iż oba zarzucane oskarżonemu zachowania zostały podjęte w wykonaniu jednego, z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wpłynęła na to, że konieczne było uznanie, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. i z tego powodu konieczne było również przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd meriti właściwie zastosował również poprzednio obowiązujące przepisy – zgodnie z art. 4 § 1 k.k. – gdyż były one korzystniejsze dla oskarżonego z uwagi na niższe zagrożenie karą za czyn z art. 233 § 1 k.k.

Reasumując, należy zauważyć, iż zarzuty i argumenty podniesione w apelacji obrońcy stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i postępowaniem Sądu I instancji. Nie znajdując zatem żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 zł nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia, skoro A. S. aktualnie ma 49 lat, jest zdolny do pracy i pracuje zarobkowo osiągając wynagrodzenie w kwocie 2.000 zł netto. Na zasądzone koszty składa się kwota 20 zł tytułem należności za doręczenie korespondencji w postępowaniu odwoławczym, której wysokość określa § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (j. t. Dz. U. z 2013 r. poz. 663), a także opłata od wymierzonej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł zgodnie z art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).